

D'itineraris i camins

19.11.2013 | 07:38 | OPINIÓ

OLGA MOROTE "No deixis mai d'escriure", em van dir fa molt de temps. I així ha estat. Després de tot". Són les últimes paraules del prefaci que vaig escriure per al meu llibre Després de tot. Un itinerari personal per la vida i la cultura de les comarques gironines, que va ser presentat el dijous 24 d'octubre a la Llibreria 22, a Girona, per l'escriptor i amic Matthew Tree. I el dijous 7 de novembre, a Cassà de la Selva, per la Sra. Dolors Godoy. El llibre recull tots els articles escrits i publicats en aquest diari des del desembre de 2005 fins al desembre de 2012. Malgrat tot. Després de tot. Com vaig repetint al llarg del prefaci. Vuit anys d'articles mensuals que parlen sobre el món en general, el més llunyà i el més proper, i la vida en particular. Des de la meua personal mirada. "Literatura i vida. Vida i literatura comencen i acaben, acaben i comencen en un sol espai compartit. Es nodreixen de les mateixes arrels, clivellades amb foc i sang en el més profund del poeta, de l'escriptor, del somiador. Conviuen indissolublement, de vegades harmoniosament, de vegades a tocar de l'infern. Viuen, respiren, somien, estimen i pateixen plegades, sense cap mena de concessió mútues" (Literatura i vida, 13 d'abril de 2010). El món des de les Gavarres -la primera part del llibre- i Amb ulls gironins -la segona part- parlen, en definitiva, de la condició humana, de tot allò que ens honora com a éssers humans i de tot allò que ens avergonyeix. La condició humana a casa nostra, a les places, als carrers, a les cases de Girona o de les seves comarques, no deixa de ser força semblant a la de les places, els carrers o les cases a milers de quilòmetres d'aquí. La vida quotidiana, i no tant, tal com és: des de la més benestant a la més esfereïdora.

Mentre escrivia aquest article la tarda plujosa de diumenge passat, pensava en la mort, aquella matinada, de l'escriptora Doris Lessing, als 94 anys, a casa seva, al nord-oest de Londres, on es va aïllar fa força anys i va cuidar del seu fill petit, invàlid. I mentrestant, escrivia i escrivia i escrivia, des del tema de la identitat en cultures alienes -va néixer a l'antiga Pèrsia (actual Iran) i va créixer a Rhodèsia (actual Zimbabwe)- fins a tocar de la bogeria. Amb molta lucidesa, però. Una lluitadora compromesa amb la societat fins al moll dels ossos. En la seva lluita d'anys contra l'apartheid. Compromesa amb les dones, amb l'ésser humà i els seus dubtes existencials. Des de la militància i des de la literatura. La seva obra més emblemàtica: El quadern daurat (1962). Una escriptora involucrada en la batalla "per aconseguir no només un món millor, menys malvat, sinó un món bo i decent". Que es va negar a convertir-se en portaveu del feminisme de cap època. "Això de posar a homes i dones en camps diferents no em sembla el més adequat". La Premi Nobel de Literatura 2007, quan tenia 88 anys, ja va manifestar en el discurs que va fer quan va rebre el premi Príncep d'Astúries 2001 la seva preocupació perquè l'educació humanista estava desapareixent. Justament aquells coneixements tan útils per al desenvolupament integral de la persona. La literatura, la història grega i llatina, i la Bíblia, la base per a tota la resta, ens porta a compartir una cultura que ens permet comprendre'ns i compartir, malgrat ser de països molt llunyans. Són paraules pronunciades per Doris Lessing en el discurs esmentat. A dia d'avui és més que evident. Estem assistint al desmantellament de les humanitats. I el preu a pagar serà -és- molt alt.

Publicat a: El Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/11/19/ditineraris-camins/644265.html>